

PŘEHLED VOJENSKÝCH OPERACÍ V KOREJI

(2. pokračování. Viz mapu Koreje, přiloženou k 1. číslu Vojenské mysli 1951 a průsvitku přiloženou k 1. číslu Vojenské mysli 1952)

Druhé údobí operací od 15. 9. do 25. 10. 1950

Dne 15. září 1950 provedli Američané v zátocě u Inčenu za silné letecké a námořní podpory vyloďovací operaci, které se zúčastnily americké jednotky v celkové síle asi 50 000 mužů.

Podle oznámení generála Collinse, náčelníka štábu americké pozemní armády, byla tato operace připravena měsíc předtím při návštěvě generála Collinse a admirála Shermana u McArthura v Tokiu.

Před zahájením operace uskupil štáb generála McArthura americké a britské jednotky do tří armádních sborů, a to 1. a 9. sboru, které pokračovaly v bojích na pusanské frontě, a 10. sboru, který prováděl vyloďovací operaci.

1. sboru, jemuž velel Maj. Gen. F. W. Milburn, podléhala 1. motomechanisovaná divise, 24. pěší divise a 27. britská brigáda. Gen. Milburn působil delší dobu v americkém okupačním pásmu Německa, kde jako příslušník evropského velitelství EUCOM řídil řadu cvičení amerických jednotek.

9. sbor pod velením Lt. Gen. John B. Coultera byl složen z 2. a 25. pěší divise. Gen. Coulter již předtím konal službu v Japonsku a v Koreji jako velitel 25. sboru.

Obojživelné operace byly provedeny nově utvořeným 10. sborem, složeným ze 7. pěší divise, 1. divise námořní pěchoty a ze 2 britských praporů námořní pěchoty zvaných „Commandos“, přidělených 1. divisi námořní pěchoty. Sboru byl pro tuto operaci dále přidělen 187. výsadkový pluk 11. výsadkové divise. Vyloďovací operace řídil Rear Admiral J. H. Doyle s dalšími řídicími orgány Rear Admiralem Arthurem D. Strublem, velitelem 7. americké námořní flotily, a Maj. Gen. Lemuelem C. Shepherdem, zástupcem velitele americké námořní pěchoty v Pacifiku, který při vyloďení velel letectvu námořní pěchoty.

Velitelem 10. sboru byl Maj. Gen. Edward M. Almond, do té doby náčelník štábu velitelství Dálného Východu v Tokiu.

7. pěší divisi velel Maj. Gen. David G. Barr, který byl roku 1944 náčelníkem štábu 6. armádní skupiny ve Francii.

Podle prohlášení gen. McArthura bylo cílem vyloďovacích operací v prostoru Inčenu přerušení komunikačních spojů mezi Seulem a frontou a sevření jednotek lidové armády v jihovýchodní Koreji ze severu i z jihu.

Vyloďení, které započalo na ostrově Volmi, který tvoří součást přístavu Inčenu, bylo ve svém průběhu podporováno asi 500 letouny a více než 300 válečnými loďmi. Poté zahájili Američané ihned obchvatnou operaci proti Seulu. Výsadkové jednotky 187. výsadkového pluku se zmocnily města a letecké základny Kimpho asi 20 km na sever od Inčenu. Současně se vyloďovaly americké a jihokorejské jednotky u Kunsanu asi 160 km na jih od Inčenu a na dvou místech na východním pobřeží u Jěngděku a na sever od Pohangu.

Úder Američanů na Seul byl veden dvěma směry:

1. divise námořní pěchoty spolu s britskými prapory „Commandos“ útočila severně všeobecně podél komunikace Inčenu—Seul.

7. pěší divise byla dopravována do prostoru Inčenu částečně také leteckou cestou a tvořila jižní proud. Útočila ve směru Inčenu, Suwon, Osan s cílem přehradit komunikaci Tedžen—Seul a zabránit tak ústupu jihokorejských jednotek z jihu.

Jednotky 1. divise námořní pěchoty překročily za silné podpory letectva, dělostřelectva a tanků v noci dne 20. 9. řeku Han v prostoru asi 10 km na severovýchod od Seulu a pro-

nikaly do severního předměstí města. Na postupu narazily na silný odpor jednotek lidové armády. V pouličních bojích se bojovalo o každý dům. Po těžkých bojích a proto, že byly špatně zásobovány střelivem, byly jednotky 1. divise námořní pěchoty nuceny ustoupit.

Američanům se nepodařilo zmocnit se Seulu jedním mocným úderem. Byli nuceni přeskupit síly, utvořit úderné skupení z 1. a 5. pluku námořní pěchoty a přisunout další posily dělostřelectva a tanků. K podpoře 5. pluku námořní pěchoty bylo zasazeno 2400 příslušníků výsadkové jednotky, vysazené na letišti Kimpho. Do Inčenu připluly další lodi s jihokorejskou námořní pěchotou, která měla posílit 1. pluk námořní pěchoty Američanů. Do bojů o Seul zasadili Američané z jihu i části 7. pěší divise, které byly staženy z prostoru Osan, kde ponechali jen slabší bojové zajištění. O město byly sváděny těžké boje. Jednotky lidové armády spolu s civilním obyvatelstvem bránily město po téměř dva týdny proti mnohonásobné přesile přes prudké nálety a ničení americkým letectvem. I když byla zničena třetina města, které má přes 1 milion obyvatel, jednotky lidové armády kladly houževnatý odpor na svazích kolem Seulu.

Teprve 25. září 1950 podařilo se Američanům za velmi těžkých ztrát dobýt Seul oboustranným obchvatem ze severu a z jihovýchodu. V téže době obsadila jihokorejská námořní pěchota město Kimpho.

Na frontě v jižní části Koreje nastala všeobecně tato situace:

Ve středním úseku fronty pokračovaly boje zvláště v prostoru na jih od Tegu, kde útočila 10. pěší divise lidové armády na levé křídlo britských jednotek. Podařilo se jí prolomit obranná postavení britských jednotek ve směru na komunikační tepnu na jih od Tegu.

Na severním úseku fronty byly sváděny boje v prostoru Jengčon, Angang a Pohang. Na jihu pokračovaly těžké boje, zvláště jihovýchodně od Hamanu, se střídavým úspěchem.

Američané a Jihokorejci, využívající situace v prostoru Seulu, přecházeli postupně na celé frontě k útokům, jejichž cílem bylo spojit se s frontou u Seulu a odříznout jednotky Severokorejců v jihovýchodní Koreji.

Dne 20. 9. vyrazili Američané ve středním úseku fronty k útoku v sestavě:

1. motomechanisovaná divise z předmostí u Ůgwan na směru San-jang, Čungdžu a Čočiwon s úkolem prolomit sestavu jednotek lidové armády, spojit se s frontou u Seulu a tím odříznout převážnou část jednotek Severokorejců v jižní Koreji.

24. pěší divise, které se mezitím podařilo vytvořit předmostí na západním břehu řeky Naktong, útočila západně podél železnice ve směru na Kumčên, Jengčon a Tedžên. Pomocný úder na východ od 1. motomechanisované divise vedla 1. divise Jihokorejců na směru Kunwi, Sonsan.

27. britská brigáda postupovala v záloze. Její předvoje byly dne 23. 9. v prostoru 3 km na jihovýchod od San-jang „omylem“ bombardovány americkými letouny, protože byly nesprávně vytyčeny terče.

1. motomechanisovaná divise na hlavním směru úderu navázala částí sil styk s jednotkami 7. pěší divise v prostoru na jih od Suwonu (40 km na jih od Seulu).

Částí sil zaujala obranná postavení všeobecně na čáře Sangdžu—Čungdžu s úkolem znemožnit ústup jednotek lidové armády, které bojovaly na jih od této čáry.

24. pěší divise se zmocnila po překročení řeky Naktong města Ůgwan, města Kumčên 23. 9., Tedžên 28. 9. Tamodtud postupovala jihozápadním směrem všeobecně podél železniční trati Tedžên—Kunsan a dosáhla města Nonsanu.

V jižním úseku fronty vedla 25. pěší divise úder na směru Cindžu—Handong—Sunčên s cílem dosáhnout co nejrychleji města Kwangdžu a přístavu Kunsan na západním pobřeží. Její postup byl po zmocnění se Cindžu — (padlo 23. 9.) — zastaven silným odporem jednotek lidové armády u města Handongu.

Cílem těchto průlomových operací bylo uzavření a zničení jednotek lidové armády v prostoru Cindžu, Tegu a Tedžên.

2. pěší divise, která útočila na sever od 25. pěší divise, postoupila na západ na Anui

(12 km na jihozápad od Kěčang) a Kěčang. Jižním křídlem dosáhla města Samga (25 km na sever od Cindžu). Její další postup byl na všech směrech zastaven silným odporem jednotek lidové armády. Část této divise, která útočila v prostoru Hyonpung (30 km na jihozápad od Tegu) na západním břehu řeky Naktong, byla od zahájení útoku brzděna jednotkami lidové armády, které její další pronikání na Hyonpung zastavily. Rovněž útok 27. britské brigády byl v prostoru San-jang zastaven jednotkami lidové armády.

V severním úseku fronty v prostoru Angang — Jengčon pokračovaly divise Jihokorejců ve svých útocích na směrech (od západu k východu):

- 6. pěší divise na směru Uisong — Andong, tamodtud jedna část dále na sever směrem na Jengčchen — Tamjang a druhá část směrem západním na Ječen,
- 8. pěší divise na směru Uihung — Kusan.

Na východ od 8. pěší divise Jihokorejců z prostoru Angang postupovala nově zasazená, zreorganisovaná a přezbrojená 7. pěší divise Jihokorejců ve směru na Tosong. „Seulská“ divise Jihokorejců vedla úder směrem na Jěngjang — Čunjang (45 km na západ od Uldžinu).

Nejlehčí postup zaznamenala 3. pěší divise Jihokorejců podél východního pobřeží. Po dobytí přístavu Phohang (svým 22. a 26. pěším plukem) postoupila na sever ve směru na Hùnghé, Čengha, Jěngdék (26. 9.). Ke konci září dosáhla 38. rovnoběžky, pak postupovala na Jěngjang a dále na sever. Její postup byl brzděn zadním vojem jednotek lidové armády v síle asi 2 praporů, zajišťujících ústup jednotek 2 až 3 divisi lidové armády, pravděpodobně (5., 12. a 15.).

Na frontě v prostoru na sever od Seulu pokračovaly jednotky 10. armádního sboru v útocích na sever k 38. rovnoběžce na třech směrech v sestavě:

187. výsadekový pluk z prostoru Jongjongžu (40 km na severozápad od Seulu) ve směru na sever.

1. divise námořní pěchoty na směru podél silnice Seul — Uijongbu.

Na všech směrech, zvláště v prostoru na jih od Uijongbu, kladly jednotky lidové armády velmi silný odpor a protiútoky působily jednotkám Američanů těžké ztráty.

V prostoru na jih od Seulu postoupila 7. pěší divise koncem září od Suwonu ve směru na východ a obsadila město Riččen (40 km na východ od Suwonu).

V téže době obsadili Američané na západním pobřeží přístav Kunsan a o několik dní později obsadila jihokorejská námořní pěchota námořní základnu Mokpho (jihozápadní cíp Koreje).

Koncem září 1950 přibyl do Pusanu 3. australský prapor (Royal Australian Regt). Rovněž 27. britská brigáda byla doplněna asi 900 muži 1. gloucestershirskeho praporu, 300 ženisty a zásobovací rotou.

V době od 15. 9. do konce měsíce a na některých úsecích i během první poloviny měsíce října prováděli Severokorejci strategický ústup do severní části země. Po celou dobu sváděli urputné ústupové boje, evakuovali civilní obyvatelstvo, cenná zařízení závodů a organisovali nové jednotky. Ústup jednotek lidové armády se dál spořádaně. Potvrdil to i velitel 8. americké armády generál Walker, který se dne 24. 9. při inspekčním letu nad jednotlivými úseky fronty vyjádřil, že při ústupu jednotek lidové armády nepozoroval chaos nebo desorganisaci.

Dne 7. 10. 1950 „dalo“ Valné shromáždění Spojených národů „souhlas“ k překročení 38. rovnoběžky též nekorejskými jednotkami. Do té doby byla prováděna štábem generála McArthura přeskupení jednotek v prostoru podél 38. rovnoběžky a přípravy k velké ofenzivě, kterou měla být podle prohlášení generála McArthura válka v Koreji ukončena.

President lidové demokratické republiky korejské Kim-Ůr-Sen, odmítnuv výzvu McArthurovu ke kapitulaci, obrátil se dne 11. 10. ke korejskému národu, aby zvýšil úsilí o znovuvybudování zničených důležitých objektů a dopravních spojů.

Mezitím přibyla do Koreje 3. americká pěší divise, která byla dosud posádkou ve Fort Benning. V druhé světové válce se tato divise zúčastnila bojů v Africe a v Evropě. Divisi velí brig. gen. Thomas J. Cross.

Gen. McArthur měl tedy k dispozici kromě leteckých sil 6 amerických divísi a 187. výsadkový pluk, dále 27. britskou brigádu, jednotky z Austrálie a Filipín v celkovém počtu asi 10 000 mužů, kromě toho disponoval 5 divisemi Jihokorejců.

Američané uvádějí, že na 38. rovnoběžce bylo soustředěno celkem asi 150 000 mužů, i s Jihokorejci. Jihokorejská vláda postavila dalších 10 000 mužů policie a 6 praporů národní milice k vedení boje proti partyzánským oddílům v Jižní Koreji. Dne 11. 10. odplul z Velké Británie jako další doplněk britských jednotek transport 1400 mužů, většinou příslušníků 1. praporu Royal Northumberland Fusiliers. Příslušníci této jednotky byli před odjezdem podrobeni zvláštnímu výcviku na základě zkušeností z bojů v Koreji.

Dne 9. 10. 1950 v ranních hodinách vyrazila 8. armáda k útoku na sever od 38. rovnoběžky. Hlavní úder byl veden 1. armádním sborem, složeným z 1. motomechanisované divise, 24. pěší divise a 27. britské brigády, na směr Keseng—Kumchon—Phjeng-jang.

Na hlavním úderu útočila v prvním sledu 1. motomechanisovaná divise (vystřídala 1. divisi námořní pěchoty, patřící 10. sboru) na směr Keseng—Songhyong-ni—Kumchon—Kwangdžu—Phjeng-jang.

Západně útočila 24. pěší divise na směr Hedžu a dále na severozápad na Činnampo.

27. britská brigáda vedla pomocný úder z prostoru Paekchön na Sariwon a Phjeng-jang.

Pomocné údery, jejichž cílem bylo dosáhnout prostoru Wonsan a odříznout dopravní spoje mezi Phjeng-jangem a severovýchodním územím, vedly divise Jihokorejců, a to: 8., 2., a 6. divise z prostoru Seul—Cunčen na sever, „Seulská“ a 3. divise podél východního pobřeží.

Interventi narazili na silný odpor jednotek lidové armády hlavně na směr hlavního úderu, všeobecně na čáře Hedžu—Kumchon, kde byla vybudována obranná postavení. Přiznali, že tato obranná postavení, vybudovaná do hloubky asi 19 km, byla obsazena severokorejskými jednotkami o 14 dní dříve, než předpokládali. Za útoku byly jednotky interventů často přepadávány malými jednotkami lidové armády v síle kolem 200 mužů, které obsazující výšinky podél komunikačních spojů, nechaly americké jednotky proniknout a pak je ničily mocnou palbou z pěchotních zbraní a minometů ze všech stran.

1. motomechanisované divisi přes to, že nedosáhla na počátku útoku plánovaného postupu 25 km denně, podařilo se spolu s 27. britskou brigádou postoupit přes Čunghwa až k Phjeng-jang z jihu a z jihozápadu.

Na východním pobřeží byla 3. divise Jihokorejců v prostoru na sever od Wonsanu vystřídána „Seulskou“ divisí Jihokorejců, již se podařilo dne 19. 10. obsadit průmyslová města Hamhung a Sěhodžin v zátocě Tong—Čosěn-man.

V jižní části země, hlavně podél důležitých komunikačních spojů v prostoru Tedžěn a Uldžin na východním pobřeží, vzplanuly mezitím boje jednotek lidové armády, které ustoupily do horských prostorů, a partyzánské boje většího rozsahu. Jednotky lidové armády znovu obsadily města Kečang — 65 km na jihozápad od Tegu, Kunsan (na západním pobřeží), Čungdžu, Samček a Uldžin, obě na východním pobřeží.

V polovině října bylo na východním pobřeží po 3 dny bombardováno pobřeží v úseku mezi Tančěn a Čengdžinbu v blízkosti sovětských a čínských hranic. U Kjěngsěng — na jih od Čengdžinbu a Sěngdžinu — se poté vylodily menší přepadové jednotky britské námořní pěchoty.

Generál John Harding, vrchní velitel britských ozbrojených sil na Dálném Východě, přijel dne 10. 10. do Tokia, kde měl konferenci s generálem McArthurem. Po ní navštívil 27. britskou brigádu na bojišti v Koreji, která podle jeho prohlášení měla již plné početní stavy.

8. divise Jihokorejců se na postupu na sever stočila na severozápad na Phjeng-jang a obchvacovala město ze severovýchodu, zatím co jednotky 1. divise Jihokorejců, které postupovaly na směr Suan, Sangwon, Phjeng-jang, útočily z východu.

Dne 19. 10. dopoledne vnikla 1. motomechanisovaná divise do jižního předměstí a v odpoledních hodinách dosáhly města jednotky 1. divise Jihokorejců.

V 15.00 hod. téhož dne zahájili Američané v prostoru na jihovýchod od Sengčenu a na jihozápad od Sunčenu (40 km na sever od Phjêng-jang) výsadkovou akci 187. výsadkového pluku v počtu 4100 mužů v plné výzbroji. Výsadková akce byla provedena 30 dopravními letouny z letecké základny Kimpho a řídil ji generál Tunner, bývalý velitel leteckého mostu v Berlíně. 187. výsadkovému pluku velel plukovník William Bowen. Výsadek měl odříznout ústupové cesty jednotek lidové armády z prostoru Phjêng-jang a zabránit útoku Severokorejců na město ze severu a zničit jednotky, které byly v trojúhelníku Sengčen, Sunčen a Phjêng-jang. Američané se mylně domnívali, že v blízkosti Sunčenu je hlavní stan jednotek lidové armády a že zajištěním vedoucích vojenských a politických činitelů znemožní řízení dalšího boje a tím rychle skončí válku.

Výsadková akce však nepřinesla očekávaný úspěch. Jednotky lidové armády se včas z ohroženého prostoru stáhly.

V téže době přibyl do Koreje 65. americký pěší pluk (Regimental Combat Team), který byl posádkou v Porto Rico v Karibské oblasti, a ve dnech 19. a 20. 10. se vylodila v Pusanu turecká brigáda, již velel pplk. Natic Poyrazaglu.

Po dobytí hlavního města Phjêng-jangu (20. 10.) a navázání spojení s výsadkovými jednotkami 187. výsadkového pluku v prostoru na jih od Sunčenu a Sengčenu pokračovaly americké a jihokorejské jednotky v postupu na sever v několika směrech v sestavě:

27. britská brigáda na hlavním směru úderu na město Sinandžu. Dne 25. 10. překročila řeku Čongččen¹⁾ a postupovala dále na Čengdžu, kde byla zastavena silným odporem jednotek lidové armády.

1. divise Jihokorejců postupovala na Andžu, Jêngbjên, Unsan a Čosan. Předvojovým jednotkám této divise se podařilo dosáhnout jižního břehu řeky Yalu²⁾ na hranicích čínsko-korejských (26. a 27. 10.).

6. a 8. divise Jihokorejců postupovala na Hičên. 6. divise dobyla Hičên (24. 10.). V dalším postupu narazily její předvoje na silný odpor jednotek lidové armády, byly obklíčeny a zničeny.

Na východním pobřeží postupovala „Seulská“ divise Jihokorejců na Pukčêng 70 km na severovýchod od Hamhungu u východního pobřeží a dosáhla ho dne 23. 10. Tamodtud jeden proud pokračoval v postupu na sever, druhý proud podél východního pobřeží na Riwon, Tančên, Sêngdžin a dále na sever.

24. pěší divise pronikla do 26. 10. do prostoru asi na 23 km od ústí řeky Amnokkang.

V prostoru přístavu Wonsan, který byl dosud zaminován a pro vylodění jednotek nepřípustný, vylodily se menší části jednotek americké námořní pěchoty. Na jih od přístavu byly jednotky Jihokorejců donuceny bojovat asi s deseti partyzánskými skupinami lidové armády v celkové síle asi 3000 mužů. Jednotky partyzánů v tomto prostoru stále rostly.

Veliteli 8. armády se s těžkými ztrátami podařilo obsadit několik míst zcela blízko čínských hranic, zmocnit se na severovýchodě přístavu Čêngdžinbu, prostoru údolní přehrady Choshin (80 km na severozápad od Hamhungu) a obsadit rozsáhlé pohoří mezi přístavy Sêhodžin a Wonsan.

Američané ohlásili k 20. 10. 1950 tyto ztráty:

pozemní armáda	23 140
námořní pěchota	3 133
námořnictvo	252
letectvo	176
celkem	26 701

Ve skutečnosti byly jejich ztráty daleko větší.

Vláda Korejské lidové demokratické republiky se mezitím přemístila do Sinūdžu na

1) Na mapě označena „Wollingang“

2) Na mapě označena „Amnokkang“

čínsko-korejských hranicích při západním pobřeží. Vedoucím civilní správy v Severní Koreji byl ustanoven Američan plk. Melchior, který zřídil občanskou správu z kolaborantů a z fašisticky smýšlejících Korejců z t. zv. „vyšších tříd“. Jejich prvním úkolem bylo postavení policejních oddílů a t. zv. „demokratického soudnictví“.

V tomto údobí získali Američané nejkratší výpadové cesty na území Číny. Americké letectvo porušovalo stále čínsko-korejské hranice a bombardovalo čínské území. Tímto hanebným jednáním, které vyvolalo rozhořčení a nenávisť bratrského čínského lidu, bylo ohroženo i výsostné území Čínské lidové republiky. Tisíce čínských vlastenců se proto dobrovolně hlásilo na pomoc korejské lidové armádě a odjíždělo do Koreje, aby v boji proti společnému nepříteli. byly zmařeny plány McArthura, namířené proti lidové demokratické republice Korejské a lidové republice Čínské. V celkové vojenské situaci nastal brzo náhlý obrat.

Ve vyličeném údobí, které bylo pro lidovou armádu nejtěžší zkouškou, nepodařilo se Američanům dosáhnout strategického cíle, t. j. zničení sil lidové armády.

Bitvou o strategicky důležitý prostor nástupových cest do Číny, ohraničený všeobecně řekami Wollingang a Amnokkang, započalo 3. údobí bojů v Koreji, které bude předmětem další části pojednání.

(Pokračování přístě.)

SEDM LET VIETNAMSKÉ DEMOKRATICKÉ REPUBLIKY — SEM LET BOJŮ ZA SVOBODU

Dne 2. září uplyne 7 let od dne, kdy byla po porážce a vyhnání japonských okupantů vyhlášena vietnamská demokratická republika s prezidentem Hočiminem v čele.

Vietnamský lid začal budovat nový radostnější život v osvobozené zemi. Zemi však k tomu nebylo dopřáno klidu. Do země vtrhli zpět staří kolonizátoři — Francouzi.

V listopadu 1946 vyprovokovaly francouzské námořní jednotky incidenty v Hai-phongu, aby pak z válečných lodí mohly postřelovat město. 20 000 zabitých Vietnamců — to byl první krvavý křest mladé, osvobozené Vietnamské republiky. Od té doby znovu vzplanul boj vietnamského lidu proti imperialismu.

Ale tak, jako se to nepodařilo japonským okupantům, tak se nedaří francouzským imperialistům potlačit národně osvobozený boj vietnamského lidu. Francouzští imperialisté sklízejí ve Vietnamu jednu porážku za druhou.

Na podzim roku 1950 lidová armáda osvobodila téměř celou severní část Vietnamu (Tonkin) a postoupila na jih, až do rýžových polí v okolí měst Hanoi a Hai-phong (viz připojenou mapu Vietnamu).

Město Hanoi je největší křižovatkou v severním Vietnamu. Tamodtud se rozbíhají železniční tratě na všechny strany. Jižní trať spojuje Hanoi s hlavním městem Saigonom a dále se Siamem; další dvě tratě vedou do Číny a jiná na jihovýchod do přístavu Hai-phongu. Hanoi protéká slavná Červená řeka, odkud se několika rameny vlevá do Čínského moře. Hanoi prochází několik významných dálnic.

Na těchto strategicky důležitých spojích nyní probíhají urputné boje vietnamského lidu za nezávislost a svobodu. O každý metr těchto spojů jsou sváděny krvavé boje.

V prosinci 1950 hrozilo francouzským jednotkám úplné rozdrčení. Proto poslala francouzská vláda narychlo do Vietnamu posily a generála De Lattre de Tassigny, který měl zachránit situaci.

Ale již v lednu 1951 podnikla lidová armáda pět útočných operací, zničila přes 38 000 nepřátel a postoupila až k městu Vin-Jenu, k Bac-ninh, 35 km na severovýchod od Hanoi a k přístavu Hon-gai, 50 km na severovýchod od Hai-phong.

V březnu téhož roku postoupila lidová vojska ještě dále k Hanoi, když zničila 15 francouzských opevnění a osvobodila město Dong-trieu a Hai-duong, ležící na trati Hanoi—Hai-phong.

Francouzské velení chtělo zaskočit lidová vojska květnovou ofensivou na jihozápad směrem na Ninh-binh. Avšak 31. května lidová armáda osvobodila i toto důležité město na trati Hanoi—Saigon. V květnu, červnu a září byla osvobozena další města Min-binh, Phu-lo a Ngja-lo, takže obě města Hanoi a Hai-phong byla sevřena do ocelových kleští.

Válka ve Vietnamu pohlcuje jednu třetinu celého vojenského rozpočtu Francie, který rok od roku stoupá do závratné výše. Jestliže roku 1948 činil 300 miliard franků, dosáhl roku 1952 již 1400 miliard franků, což dělá 40% státního rozpočtu nebo 14% národního důchodu. Výdaje na expediční sbor ve Vietnamu, který má 188 000 mužů, činily roku 1951 330 miliard franků. Avšak v letošním roce stoupnou podle listu „Intrasigeant“ na 500 miliard franků ročně. To znamená, že toto imperialistické tažení stojí francouzský lid 1 miliardu 369 milionů franků denně.

Není těžké si učinit představu, jaké strašné finanční a daňové důsledky má a bude ještě mít tato imperialistická politika francouzské vlády pro obyvatelstvo Francie. Krvavá válka francouzských imperialistů ve Vietnamu je jednou z hlavních příčin těžké hospodářské situace ve Francii, silné inflace, nesmírného zbídačení francouzského lidu, platícího koloniální válku.

V období od února letošního roku jsou v prostoru dolního toku Červené řeky sváděny tuhé boje. Iniciativa je stále v rukou vietnamské lidové armády, která nepřetržitě útočí na francouzské jednotky, osvobozuje další osady a podlamuje všechny pokusy kolonizátorů o přechod do útoku.

S jednotkami lidové armády těsně pracují partyzánské oddíly, které rozšiřují osvobozené oblasti v týlu francouzských vojsk a aktivně podporují postup jednotek lidové armády.

Operace v deltě Červené řeky jsou novým obdobím rozvinutí válečné činnosti ve Vietnamu, které jasně prokazuje vzrůstající sílu lidové armády, vysoké umění a bojové mistrovství jejích velitelů, odvahu a hrdinství jejích vojáků. Průběh bojů znovu dokázal, že lidovou vietnamskou armádu podporuje všechen vietnamský lid, který má neaktivnější účast v jejích bojových operacích, organisuje široké partyzánské hnutí v týlu francouzských vojsk. To mělo rozhodující význam především v bojích v deltě Červené řeky, kde lidová armáda získala nové velké úspěchy a kde francouzští kolonizátoři postupně utrpěli četné porážky.

Události probíhaly v této oblasti takto:

V téže době, kdy hlavní uskupení jednotek lidové armády útočilo v únoru t. r. v severním Vietnamu směrem na Hoa-binh, jiné pravidelné jednotky pronikly do oblasti delty Červené řeky, obsazené Francouzi, a zahájily tam operace. Zároveň se v této oblasti rozvinula rozsáhlá partyzánská činnost. Francouzská vojska byla nucena ustoupit z Hoa-binh na sever. Francouzští kolonizátoři utrpěli porážku, ale utěšovali se tím, že se jim podařilo zkrátit frontu a soustředit všechny síly k obraně delty Červené řeky.

Avšak francouzský buržoasní časopis „Monde“ označil situaci v této oblasti za „poplašnou“. „Úřední zprávy zdaleka neodpovídají skutečnosti.“ psal časopis, „ve skutečnosti nepomohla evakuace Hoa-binh a přeskupení našich vojsk zlepšit nejvýš nebezpečnou situaci v ústí Červené řeky.“

Partyzánské hnutí v provinciích na sever a na jih od komunikace Hanoi—Hai-phong zesílilo. Počátkem března osvobodili partyzáni 2200 vesnic a zničili více než 600 francouzských opevněných stanovišť.

Situace kolonizátorů se stala ještě nebezpečnější, když jednotky lidové armády, které osvobodily Hoa-binh, zaútočily na francouzské obranné pásmo na dolním toku Červené řeky. Po rozhořčených a úporných bojích se lidové armádě podařilo dosáhnout vlnů do linie francouzských opevnění. Do delty Červené řeky pronikly nové jednotky lidové armády. Dovedně organisovanou součinností jednotek lidové armády s partyzánskými oddíly byla tam vydána vojska okupantů současným útokům z fronty i týlu. Vietnamským vlasten-

cům se podařilo značně rozšířit a upevnit osvobozené kraje a partyzánské základny v oblastech Ha-dong, Nam-dinh, Vin-eu, Hai-duong a Thai-binh.

Velitelství francouzských vojsk se pokusilo organisovat útok s cílem zničit proniklé jednotky lidové armády a zabezpečit svůj týl. Velitel francouzských vojsk v Indočíně, generál Salan chvástavě prohlásil, že vytlačí ještě do příchodu dešťů jednotky lidové armády z delty Červené řeky.

Tři měsíce trvající boje, které označilo francouzské velení jako operace k vyčištění terénu, přinesly francouzským kolonisátorům jen nové porážky. Dokonce i v těch oblastech, kde nebyly jednotky lidové armády, setkali se okupanti s úporným odporem. Největší úlohu při tom měli nepolapitelní vietnamští partyzáni, kteří napadali francouzské kolony, strojili léčky, ničili cesty, vyhazovali mosty.

Všechno obyvatelstvo, dokonce i ženy a děti se účastnily obrany svých vesnic. Těžká situace naučila vietnamské venkovany současně pracovat i bojovat. Už několik let jsou v oblasti delty Červené řeky, okupované Francouzi, tak zvané „vesnice odporu“, které se staly symbolem tvrdé vůle a odhodlanosti vietnamského lidu bránit svou svobodu a nezávislost. Obyvatelstvo takových vesnic zřizuje opevnění a kruhovou obranu.

Aby vytvořili takovou obranu, vynaložili vietnamští rolníci mnoho práce a starosti. Kolem vesnic vykopali hluboké příkopy, zesílené protipěchotními a protitankovými pastmi a zátarasy. Kromě toho obehnali příkopy vysokou stěnou s nesčetnými střelnami. Uvnitř vesnic zřídili rolníci podzemní úkryty a vybudovali palebná ohniska. Několik takto opevněných vesnic, spojených mezi sebou podzemními chodbami, tvoří „rajon odporu“. Obyvatelstvo vesnic staví stráž, které ohlašují přiblížení francouzských vojsk.

Existence takovýchto uzlů odporu umožnila vietnamským vlastencům upoutat značné síly kolonisátorů a způsobit jim vážné ztráty.

Tak na příklad k dobytí vesnice Da Mlet (severovýchodně od Hanoi) nasadilo francouzské velení celou pěší divisi, letectvo a těžké dělostřelectvo. Avšak i tak velkým silám se podařilo dobýt vesnice teprve po deseti dnech bojů.

Hrdinský odpor obyvatelstva a aktivní činnost partyzánů upoutala na sebe mnoho jednotek francouzských vojsk a usnadnila operace lidové armády. Všechny pokusy kolonisátorů vytlačit jednotky lidové armády z delty Červené řeky skončily nezdarem. Lidová vojska dovedně manévrují a soustřeďují své síly na rozhodujících úsecích a úspěšně odrážejíce nepřitele, způsobila mu velké ztráty a pokračují v pronikání do hloubky delty Červené řeky.

Také největší operace, podniknutá francouzskými kolonisátory k vyčištění terénu v oblasti Thai-binh, skončila neslavně. Cílem francouzského velení tam bylo obklíčit jednotky lidové armády tam rozložené, vrhnout je k moři a zničit. Za tím účelem bylo zasazeno do bojů 20 pěších praporů, podporovaných tanky, dělostřelectvem, letectvem a válečným loďstvem. Když jednotky lidové armády zjistily úmysl francouzského velení, provedly manévr a vyvedly své hlavní síly do týlu okupantů. V době, když generál Salan chvástavě ohlašoval obklíčení a zničení četných jednotek lidové armády, zaútočila lidová vojska do týlu Francouzů. Okupanti nevydrželi nečekaný úder a zahájili ústup. Od 26. března do 6. dubna bylo v této oblasti zničeno 2500 francouzských vojáků, vysvobozeno 30 tisíc obyvatel zadržených kolonisátory.

Během bojů v deltě Červené řeky udržovala lidová armáda iniciativu ve svých rukou. Provedla několik úspěšných operací na různých úsecích, nutíc neustále okupanty přemísťovat svá vojska z jedné oblasti do druhé, drobit své síly a přijímat boj v podmínkách pro ně nevýhodných. Tak v době bojů v provincii Thai-binh zahájily jednotky lidové armády, operující na jiném úseku fronty útok na Hanoi a napadly francouzská vojska v místech vzdálených jen 13 km na severovýchod od hlavního města. Tím bylo francouzské velení donuceno přeskupit všechna svá vojska z provincie Thai-Binh do oblasti Hanoi.

Tam se v dubnu rozvinuly úporné boje, které pokračují i v současné době. Jednotky lidové armády útočí úspěšně na francouzské opěrné body.

Jednotky lidové armády zesilují tlak na přístupech k Hanoi, lámou odpor francouzských vojsk a působí jim velké ztráty.

Vrchní velitelství lidové armády uveřejnilo výsledky bojů za období od 23. února do konce dubna. Za tuto dobu zničily jednotky lidové armády 5586 a zajaly 1417 francouzských vojáků. Je důležité podotknout, že tyto ztráty utrpěly především speciální vojska kolonizátorů — úderné jednotky francouzského expedičního sboru. Jednotky lidové armády ukořistily 1019 pušek, 180 samopalů, 60 lehkých kulometů, 15 těžkých kulometů, 14 minometů, 14 t munice a velké množství dalšího vojenského materiálu.

Tak během nedávných bojů dosáhla lidová armáda s aktivní pomocí partyzánů a všeho obyvatelstva významného vítězství. Jednotky lidové armády rozšířily osvobozená území a partyzánské základny v deltě Červené řeky. Byly vytvořeny podmínky k novým úspěchům vietnamských vlastenců v jejich spravedlivé osvobozené válce.

Na zasedání rady ministrů Demokratické republiky vietnamské, sestavené počátkem května pod předsednictvím Hočimina, vyjádřil se vrchní velitel lidové vietnamské armády generál Vo Nguen Ziap, že jednotky lidové armády bojující v středním a jižním Vietnamu také zesílily aktivnost a koordinují své operace s operacemi na frontách severního Vietnamu.

Při vzplanutí bojů v oblasti Červené řeky jmenovala francouzská vláda na radu z Washingtonu vrchním komisařem v Indočíně ministra Letourneau. Toto rozhodnutí francouzské vlády bylo podle slov časopisu „New York Times“ nutné, jako odpověď na některé poráženecké nálady, které se v poslední době objevily v Paříži. Časopis má na mysli vystoupení francouzského buržoasního tisku, který krajně pesimisticky hodnotí situaci ve Vietnamu. „V několika posledních týdnech“ — oznamoval 9. května londýnský deník „Spectator“ — „zesílilo ve Francii hnutí za ukončení války v Indočíně.“

Avšak francouzští kolonizátoři jsou rozhodnuti pokračovat ve válce až do konce. Když Letourneau přibyl do Vietnamu, prohlásil, že „nedopustí žádnou paniku“ a „nebude šetřit sil“ ve válce proti vietnamskému lidu. Francouzští okupanti a jejich podporovatelé používají nových barbarských method ničení mírumilovného obyvatelstva Vietnamu. Zahraniční tisk oznamuje, že v Indočíně je nyní ještě jedna americká misse; t. zv. „polní skupina pro výzkum method vedení bakteriologické války“. Traviči korejských dětí a žen spěchají odevzdat své zkušenosti francouzským kolonizátorům. V tomto pozoruhodném díle nezůstávají pozadu ani angličtí imperialisté, používající chemické zbraně proti malajskému obyvatelstvu. Vypravují o svých zkušenostech francouzským důstojníkům, kteří nedávno přibyli z Vietnamu do Malajska, jsouce určeni pro 1. prapor suffolkského pěšího pluku.

Jak je vidět, nenaučily pozoruhodné porážky ve Vietnamu francouzské kolonizátory a jejich ochránce vůbec ničemu. Marň vynakládají obrovské částky na vedení války proti vietnamskému lidu. Jsou stejně marné jako byly miliardy dolarů, které měly zachránit Čankajška v Číně. Sám pracující lid Francie správně vidí nesmyslnost pokračování války ve Vietnamu a právem žádá její zastavení. Vždyť válečné výdaje Francie vzrostly z 205 miliard franků v roce 1947 na 1500 miliard franků v roce 1952. Daně vzrostly v téže době čtyřnásobně. Úměrně s tím se zhoršuje životní úroveň francouzských pracujících.

Vietnamský lid vede spravedlivý boj, v němž nakonec zvítězí právě tak, jako zvítězí všechny až dosud kolonizátory vykořisťované národy ve světě.

